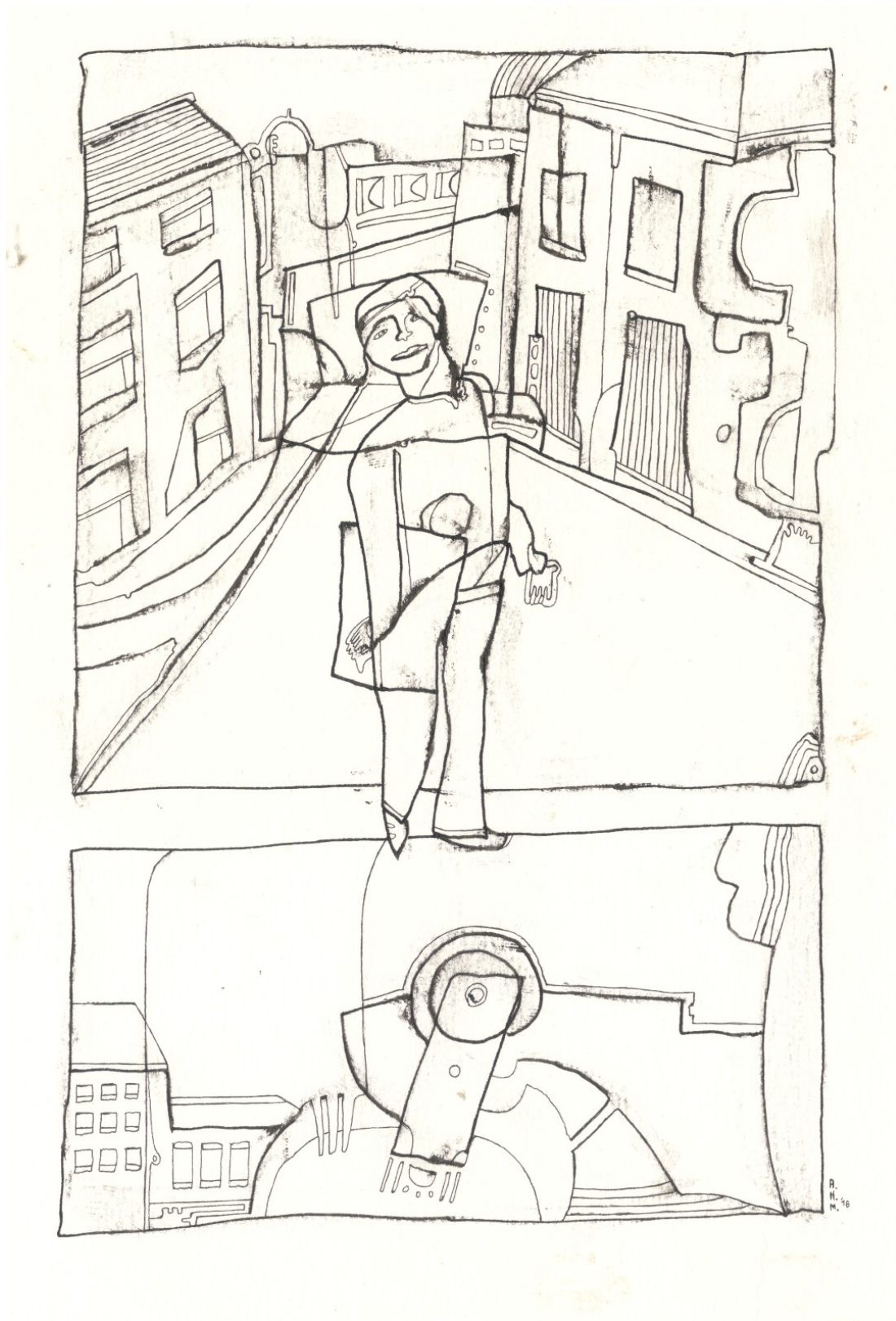

hoe je een randfiguur werd

wouterclaeys

trefwoordenregister

arbeid.....	4, 14, 16, 19, 27
avond.....	3, 7, 10, 12-14, 18, 22, 25, 27
begrip.....	3-7, 26, 27
boom.....	10, 12, 19, 24-26
grond.....	5, 8, 9, 15, 20, 22, 24, 26
koffie.....	3, 5, 7, 11, 12, 18, 25, 27
landschap.....	8-11, 15, 19, 22, 24-27
leegte.....	3, 4, 25
middag.....	4, 6, 12, 25, 27
nacht.....	4, 5, 10-13, 18
ochtend.....	3, 5, 11-13, 16, 25, 27
orde.....	6, 7, 27
rand.....	1, 6-9, 20, 21, 24-26, 28
rondom.....	3, 4, 6, 7, 12, 19, 21-26, 28
samenleving.....	4, 8, 9, 22, 23
stad.....	5-11, 14, 18, 21, 24-26
stilte.....	3, 5, 6, 8-12, 14, 15, 18, 20, 21, 23-25, 27, 28
taal.....	3, 4, 15, 17-20, 26
tijd.....	3, 4, 7-11, 13-27
vormen.....	3, 12, 13, 21-23, 26
wanden.....	4-8
wegen.....	12, 15, 20, 22, 24, 25
worden.....	3-18, 22-24, 26, 27
zien.....	4, 5, 7-15, 18-22, 24-28
zijkant.....	3, 6-8, 10, 13, 18, 20, 26
zin.....	3-5, 9, 18, 27
zon.....	4-7, 11, 16, 18, 19, 22, 24, 26

wat wil je worden?

ochtend. het is middernacht voorbij en ook deze leegte laat zich al maandag noemen. we vormen onze uitwegen om tot de omhulsels van de woorden die we uitspreken zullen als het daglicht schuurt en men vragen zal of alles goed gaat.

het vordert met de klank van digitale wekkers. de dag is zacht bewolkt en schuift met licht als een verkennend dier, nog jong van niet thuis te zijn in een omgeving. de koffie die je drinkt, kocht je in een winkel om de hoek waar je ook kranten vinden kan. het lezen van een krant helpt het in de wereld staand vallen. het vormt een besef van gemeenschappelijkheid en het benadrukt het aan de zijkant staan. aan de muzikant vraag je nu en dan wat stilte nog om in middels te verdwijnen. maar schijnbaar hoef je ook jezelf op en neer te laten in dit koersen naar overtolligheid.

het avond worden in de mogelijkheid van te ervaren onmacht. niet de vermoeidheid, maar de trefzekerheid maakt deel uit van je afwezigheid. je spreekt niet aan de randen nu. je herbergt je met onderhuidse botsingen.

gestolen vordering. zes uur 's ochtends, de wagens maken zich klaar. er hangen overal nog wolken en de kledij die je draagt is niet warm genoeg om weerstand aan buiten te bieden. je slaap was op, de kat was wakker. niet de vervreemding maar de gevolgen ervan omhelzen je. je zoekt geen weg en holt nog uit je pad dat koppig is en zich graaft met naast de woorden te gaan staan. de slapeloosheid die ontstaat in de schaduw van dit graven is begrip en het spelen met bochten. je hoort de autostrade. regenwegen. de dag maakt van onmacht een pen die omwille van leegte krast. je laat een uitgekeken zin nog na in wat je uitademt. zo rook je het komende zonlicht en verspeel je de versheid van een lied met je naar stilte als naar een berg te keren en te klimmen. het is niet zo dat je uit de wereld valt. het is dat je onderzoekt de vergankelijkheid en naar een kollektief zoekt dat redding bieden kan aan onze stenen teloorgang.

rondom de dag gelopen er is overal bewolking de planten groeien goed. weinig denk je na over hoe te hanteren op een wereldse schaal de machteloosheid. het wordt maandag maar je maandagt niet en houdt je afzijdig. vaak kan je niet omgaan met de vloed van omgevingsgeluid.

afzijdig van de wensenwereld besta je weg in kleine kamers met stenen ramen. je poogt vorm te geven, met de duidelijkheid van woorden van buiten uit te benaderen, aan een zoektocht naar vorm. het en ontwricht je, de dagelijksheid.

men praat over tijd alsof het zinvol is de voortgang te beschrijven van dat waar men deel van uitmaakt. het zin hebben speelt zich af in de veelvuldigheid van het onbenoemen. de grens tussen voortgang en stilstand is de beweging. de ruimte onder de tijd regent zich vol van nazicht. het absurde heerst, vermomd als realisme. men bepaalt met voort lopende termen ons speelveld van begrip. we staan zelden stil bij de inspraak. de woorden die we hanteren als hamers bevatten al ons mogelijk heden. maar we staan zelden stil. het onderhoudt ons niet genoeg. de stroom zij raast en onze verdeelde kudde begraast de afzonderlijkheid. zelden zijn we ons nog bewust van de randen in de woorden of van de zich verdiepende leegte achter de woorden. veelal is ons worden gericht op de sociale snelheid van begrip en reikt onze taal niet onder het absurde door.

wat er gebeurt als je naar een ster kijkt en het woord ster ondenkt. wat er gebeurt als je de term samenleving uitspreekt en bepeinst gemeen te hebben, gemeen te zijn. het wens worden is het uitspreken van dat wat tussen het eigene en het gezamenlijke kettingen maakt. op een bepaalde manier houden we allemaal van armbanden. we kopen ons suf van stilstand.

op de middag huist de omtrek van onze zich met golven verzoenende geborgenheid weg in de ruimte tussen onze veruiterlijkingen. veel van alle wind doet de vertakkingen buigen. je hoort een trein die tracht te remmen. goederen worden aangebracht.

het niet bewegen. het niets bewegen.

onbereikbaar ga je doorheen deze dagen. je verwacht een wonder en gaat half gebukt onder griploosheid. vaker nog omhult de moeizame verankerlijkheid een slaande onrust, deel uit te maken van een onduidelijk geheel. je af en opgehouden te hebben in verheerlijkte vriendenkringen bracht de trefzekerheid van zien. vaak mis je nog de gekke tijden rondom een keukentafel en nacht.

met afgebogen zinsneden het aanraken van wat drijven doet bestendigen. de groei van de gemeenschap is de versplintering van de gemeenschap. heel zelden nog doelde gemeenschap op een kollektief dat overeenkomt met onze wenselijke soort. de gevolgen van onze menselijke groep echter ontspruiten uit onze zelden benoemde totaliteit. al zijn de lasten en vruchten van onze productieve tijd heersend verdeeld en ongelijk groeiend, de gezamenlijkheid van onze destructieve tijd put uit het geheel en wijzigt het op- en omstandig heden op een niet eerder ervaren wijze. zo heerst de onduidelijkheid ook omwille van het individueel in- en uitgeschakeld worden. de integratie van onze verloren gaande arbeid gaat uit van en gaat naar de verkeerde doelstellingen. het schip keren is niet een opdracht. het is een onwenselijke metafoor.

duiding. je trachtte voornamelijk zinnen te schrijven die aangaven waar je uitgeput raakte, maar taal nam je mee langsheen de wanden van de muren die je uitsprak. niet verloren raakte je aan het sociale dat opgesplitst in zinnen ligt. je maakte al je spreken met tussentijds zien grondeloos en je schreef neer de tekens met een zijdelingse wordingsdrang. abstracte concepten lieten zich het meest moeizaam drinken. steevast raakten ze een andere werkelijkheid aan. ook bleek gauw dat realiteit een werkwoord was dat je op een schijnbaar afzonderlijke wijze vervoegde.

de bewerkelijkheid vorderde met het scheppen van schuilplaatsen en het zoeken naar lichamen die weerstand boden en als schepen fungeerden. je zien werd afgeleid door zin werpende gewoontes die structuur boden in dit richting geven aan op weg te zijn naar alles is weg. de overvloed scheidt onduidelijke kansen en gepaard gaat met een ervaren van leegte. ook dat wordt buitentalig meer uitgedrukt dan aangedrukt.

je trachtte voornamelijk zinnen te tekenen die bol stonden van vertwijfeling en doelden op de gemeenschappelijkheid van begrip en de voortgang van verwijzing.

het als plant met veelkoppige bloemen wachtend op de zon, je mee verplaatsend. vuile schilderskleddij. vergeetachtige huid. je sliep als een boek dat dicht gehouden speelt inwendig en tussen regels niet duidelijk maakt. je sprak de omtrek uit van haar naam toen je zeven minuten wakker was en in de rij stond voor brood. je ontving het verkeerde brood. vaak spreek je onduidelijk. ook is dat omdat de duisternis nog heerst in de wanden van je ogen. dat duurt tot

negenenveertig minuten nadat je het bed ben uitgestapt. koffie schijnt dat proces te versnellen nog. met de zon ontwaken maakt echter dat kleine uur zwijgen overbodig. dan heerst de verbloeming en huppel je lichter buiten. opgesloten in je eigen verzintuigen verga je dan van moment tot moment als klimplant. de overtocht laat eerder na, een schaduwlek op een houten aanhoren, drogend in de vorm van de eerdere stroom.

je draagt van opvangen donkere kledij.

rond gaan in de stilte van uitdrukking en de vloed van wanden bedijken met notities die zich slaan in de grond als afgeslagen stenen helpt de onmacht te bespelen die macht is. het nieuws op reguliere zenders bevat aanwijzingen, maar mankeert diepte en keert met zich herhalende themata naar de randen van onbegrip. men kluist er klank aan beeld in opgepoetste kamers. het decor is dat van wisselvallige spelprogramma's. men tracht met de luisterende kijker een band te smeden. alle dagen uitgezuiverd.

huizen in kamers en liederen maken met verf in de overtuiging van zien. schuilen in de, hier, afgeschermdde afzonderlijkheid. hoe lang de muren duren weet je niet. je maakt een beeld op blad dat immer onvolkomen is. de onkunde van een onkunstenaar. de rust van onrust als tovergevoeligheid te beschrijven schept ruimte voor de overdadigheid van pogingen. eens treed je weer buiten. eens weer volgt een wandeling. de hoeken van deze kleine stad ken je als geborgenheid, als het stil en duister is en is.

vandaag smaakt de koffie naar zicht verruimende aarde en slapen je handen nog in de veelvuldigheid van een nagelaten gisteren. toen het nacht en stil was, klom je op tot de zichtbare sterren en beschreef je een blad met je uitgelezen valrichting. ook droomde je van inkapselend water. de ochtend was nooit veraf. je fiets wachtte met de rust van materiaal.

de stad klinkt van wind vervuld. het huis is omgeven met anderen nog die als omvallend schrijden. de onrust die ontvangen wordt is ook wat wij sociaal zijn noemen. onwennig wezend in een wereld die de jouwe niet lijkt en die ingewald werd in verkende aarde. is verkennen een werkwoord zoals verspelen? of klinkt het meer zoals verlangen?

dat je wandelde tussen de massa. oefeningen in het mens zijn. je hoeft er niet tussenuit te springen. je haalt je hulpeloze rebellie niet uit een opschrift, noch uit het negeren van een rood licht. je tegendraads zien huist ingetogen en in je nog met afdracht verstilde woorden. je tegendraads zijn ontspon zich uit het sociale weefsel dat je geen warmte gaf. je was op zoek naar iets. en dat iets veelvuldig te benoemen.

niet dat je de gedachte koestert dat alles eenvoudig zijn zal indien je zinnen vallen in een aandachtig reservoir. reeds jaren vermoed je van jezelf eerder dat je binnentalig naar begrip zoekt dan dat je buitentalig begrip vindt. echter is ook dat vermoeden maar een zin die met de nadruk op de randeloosheid van woorden eenvoudig weerlegd kan worden. samengevat kan er gesteld worden dat je ik zich te aandachtig op de grenzen van begrip en ervaring richtte, zodat je je niet op de verkoop van jouw verwezenlijkingen wierp, zoals dit tijdsfragment bevroegt. sowieso is dat geen ramp.

je hebt heb geen functie nog. je stapelt dagen op en zoekt rust in langszij te staan gaan. je gekraakte ogen zien de stenen wanden wel die zich het land in sporen, maar je raakt niet uit wat je houdt in deze stad. je twijfelt of langs binnen uit verandering kan en mogelijk is. je bent al

ouder nu. jouw wil zich weegt met eerdere vergissingen. de middag regent. je spreekt niet echt. je hebt geen functie hier dan door regenstraten te wandelen met de blik van niet vers gehouden verwondering. je lacht wel lief en vriendelijk naar mooie mensen die je pad kruisen, maar inwendig heerst het verstoord zijn, het geen plaats vinden, het onmogelijke zijn. misschien ligt het aan de overal wil in je, misschien heeft het te maken met jarenlang de randen op te zoeken. je kan geen aansluiting vinden nog met de zich wapenende stroom die jou omgeeft en jou in richting giet.

de stad was vuil waar geen winkels waren voor mensen van buiten de stad.

als alles lawaai maakt maakt iedereen lawaai. je ging op een heuvel op zoek naar de zon en droeg schoenen die je gemaakt had van uitgelezen boeken. er spraken je drie en tien mensen aan. allen verwees je naar het wachten op de maan. het vorderde.

drie dagen later zat je op een trein door het bebouwde land en aanriep je de eenvoud van stilstand en onderging je een verglijden van ruimtelijkheid. je deed alsof je in een minder interessante katern van de krant las. je dacht aan het buitenland.

je stelde je op over de rand. je schreeuwde onhoorbaar en beschreef met je voeten de alles is weg. hoewel je aantoonde met ook een zonnebril dat je niet luisteren kon, toch konden mensen het niet nalaten je en raad te geven.

tuintafel. de afgrond van de rand werd je duidelijk. het gloeiende waarom. je drinkt thee onder zich verzamelende sterren. de stad waarin jouw wens worden samenvalt met je onmacht is nog steeds dezelfde hoop huizen rondom middenstand. aan de zijkant van de stad oogt het uitwendige rustiger. daar zit je. je hoort autosnelweg.

rand. rant. schildknop. schild. streep (van een lichte verwonding), zoom.

het omwentelen gaande houden met chocolade. de selecte doch wild in en om zich heen slaande mensenzee dient men vanop afstand te beschouwen en dient men zo het best: met betrokken afstandelijkheid. niet enkel bij wijze van muren bouwen omheen het kleine zelf, opdat grijpen en begrijpen mogelijk blijft, ook omwille van het overzicht, het rustpunt, de ogenschijnlijke en of onverschilligheid. basis degene die kan overzien.

wat met werk. wat met schaduw. wat met wat mensen werk gaan noemen zijn.

misschien kan het begrip op een ontgrijpen wijzen. zo spreek je 's ochtends met de duidelijkheid van stilte en huis je een zelf weg in het verzwijgen en ommuren van wat roering brengt en aandrijft. dat moment gaat voorbij. het laat sporen na in hoe het zonlicht, later op de dag, tussen je woorden wikt en hoe het jouw onzien weegt. in sociale kring vergaat het vaakst je hoekigheid. afzonderlijkheid is een deur, ook.

je uitgeput met het verlieslatende leven, conflicten vermeden en een beetje gefietst te hebben: dit was een zoekloze dag. je maakte wanden voor woorden glad met de een herhaling. het en regende niet.

het gaat erom niet in de orde te zijn.

je hebt nog niets bereikt. de doelen die je jezelf opwierp liggen eindeloos na jou. het procesmatige van in de een cultuur te staan oogt soms als de traagheid van in een hoekige rij te gaan. het woord tijd is een container voor ruimte. er passen tegengestelde begrippen in. ook ben je maar een mens die met windmolens wiekt daar de stroom alomtegenwoordig is en omdat je spraak gericht is op later.

wordend tijdsgebrek. wat je worden wil oh vraagt men je. er is het uit de wereld vallen. na pogingen of de schijn op te houden van een herintrede, of vorm te geven aan de duidelijkheid omtrent de oppervlakkigheid van sociaal verkeer en massa. de rand is een onthemelde sfeer. er staat hoogspanning op de wind.

wat je worden wil als reeds nu louter tijdshaast heerst. wat je nog niet bent. een uitgeholde steen van jaren water te gedenken. al wat zich verder van worden afspeelt, ondergeschikt is aan ingewikkeld in uitspraak zijn. inspraak is een strijd met begripsranden.

het gaat regenen de straten worden van mensen leeg gewassen de wind zij raakt al de dingen aan hun randen aan. vereenzelviging met het gedrag van wolken maakt vruchtbare fases onrust. rondom de fases rusten de rusten van in en om en uit en op te zien. het scheppen brengt stilstand. de beweging slokt ons op.

de dag besluiten. een grens verzinnen. overal nog kunstmatig licht, heersend als schaduwmaker. de stad ligt om je heen gevouwen als gevallen. een grens verzinnen. we scheppen sfeer en ontspanning. we helpen de vordering.

en ter tener huppelen we half blijmoedig. onze woordkunst ligt bijeen geworpen van marketing.

je rand is je schild. je schild bepaalt de rand. meer en meer ben je een strijder met afwezigheid. je verlaat begonnen paden om je opwaarts te richten. zo hervoel je avond.

bijna drukt je rand het rondom uit met de kernachtigheid van verdwaald te zijn. je spreekt nog steeds rondom haar licht. rondom gaan alle huizen verder. je herzoekt orde in afgelegen hoekigheid van uitspraak omwille van inspraak. afwezig klinken je handen naar heuvels nog gravend en nog. al jouw turbulente ogen huppelen nog. prikkeldraad. omheiningen verzorgen overal.

er zouden meer wanden mogen komen tussen jou en de wereld 's morgens. je drinkt uitgestelde koffie en schept hoekig licht met je statige ogen die nog niet zien maar zacht al kijken in de kleine ruimte hier die van gebrek aan aarde overtollig is. van gebrek aan bergen maak je van hoger staande huizen toppen. de zon werpt haar nog vloeibaar oranje licht omheen het gebergte dat met ramen ramen weerspiegelt. de dag is stil van werkdag. het ontbreekt ons aan gezamenlijkheid. dat is een opmerking die eenvoudiger te maken is aan de rand van de apartleving. de rand geeft om de inhoud. de rand omgeeft de inhoud. de rand bepaalt de inhoud. begripvlakke. begripveld.

de rand van het begrip weiland is eenvoudiger te bepalen dan de rand van het begrip vrijheid.

aan de zijkant van de wind ga je wonen. het is er onstil en steil als de uitspraak van abstracte begrippen heisen heuvels er zich opwaarts. er is geen volk, er zijn weinig mensen. het is niet dat het hier, aan deze gene zijde, ongoed was. het is niet dat je hier geen plek vond. je gaat wonen

aan de zijkant van de wind. je bouwt er jouw houten zien met omzichtig zijn.

de rand van de samenleving bereikt ook werd door het volhouden van een methodische twijfel, op taalkundige grond gebouwd. "ik begreep hun woorden niet," zei je over grote mensen. waar huist de betekenis? wie beïnvloedt de bepalingen? waarom voel je vrijheid niet aan?

de rand werd ook bereikt door dit bevragen op te richten als een antwoord en op zoek te gaan in stilte. niet vertonen mocht je dat je twijfelde. je valt niet graag op. je staat niet graag aan de zijkant. het liefst van al verwezenlijk je .

en dat je soms stil wordt van onhoudbaarheid en dat je moe bent van geen richting uit te gaan daar alle randen uitgeput zijn en je vast en geraakt bent in het net van een tijd die gestoeld is op ook universaliseringstendensen. en dat de stad weegt met straten en uithoeken maakt in jou. niet afgedreven staat deze dag in het omzeilen van de promotie van het zelf. we maken zich oeverende dingen en denken niet aan stroming maar verwezenlijken rotsstranden. alle diepte is een onverstaanbaar lied. er wordt niet terug gedacht, er wordt voorwaarts gerend. dat heeft te maken met macht en daaraan ten grondslag gelegen onmacht. onhoudbaar is het, de nutsbevraging.

langsheen de zijkant van je veruiterlijking doemt zich op de drang te graven naar de inhoud van uitspraken en hoe ze het uithouden in de randeloze echtheid. ook en daarom spreek je stil en half gevormd je woorden ademend latend.

herstel pleegt zich weg in kleine hoeken aarde. daar waar je woont klooft de wind het stenen landschap. straten staan er zij aan zij en raken met hun einders aan de horizon, die goed verborgen ligt. jij hebt wat jouw kanten betreft overal de randen stuk gelopen ook. je hebt verspeeld oeverloze mogelijkheden. je kon alles, nu lijkt het alsof je niets meer verwezenlijken kan, ingekapseld in een rendementskader gericht op onmiddellijk profijt. je kan enkel nog de veelheid beproeven en rustig worden in een duistere hoek.

de tijd gaat vluchtig en vleugelloos grondig.

het is werken aan en met woorden op een openhoudende onmetelijke schaal. het is speels ten dienste staan, met vernielzucht genaamd ook vitaliteit, van de een realiteit. het blijft een bijzonder zeldzame bewerkelijkheid. slepende ochtenden zijn als uitgestalde muziekdozen. gestolde ondromen verwezenlijken de grage wanden. je ontwaakt en de randen met de omwereld zijn stuk. je moet in je slaap geslaan hebben met begrippen. misschien was je een graafmachine of misschien het geluid van autosnelweg.

je huppelt jezelf buiten met jouw binnen en ontsteekt een wierookstokje voor het ene en het al en het niets. er is geen stilte en er is geen rust. je staat in de weereld met halfzachte voet. je hoeft een bank te bezoeken, je hoeft melk te drinken. de stad nog is een grijze vlek en je handen herhalen nog verloren gegaan zonlicht. je hebt jezelf over de rand geplaatst.

staan en voortdurend onderuit gaan. stappen in grijze straten met grijze kledij en geen randen te voelen die genoeg kunnen buiten houden het binnen razende buiten. te buiten gaan aan invloeden. droef van dingen mee te dragen ben je. het over verandering spreken dient men te wantrouwen. de dagen gaan razendsnel. gezamenlijke aandrijving.

overhoop ligt de hoop. verbrokken. je zocht naar iets, daarom heb je zoveel gemist. je begon en brak af. je was op zoek, zei je. het heeft iets religieus, maar het had iets natuurlijks. je herinnert het je nog. het was winter en je zat op een steen die over het water hing. ook. of je lag in het languit gras onder een afkalvende hemel. je zocht niet naar de randen van jouw zien. misschien was je wel, ook toen al, op zoek naar rust, onwetende dat het onvindbaar blijven zou zolang je jouw zien verbond aan collectieve begrippen en nood had aan betekenis. uit de samenleving gegroeid door een in de weilanden vertoevende jeugd. waarom lag je in het gras? waarom zong je tot de zich verschuivende wolken? het had iets natuurlijks.

met wie moet je nog spreken. je zonderde je af en je verloor. je staat hopeloos in het licht van voortgang en gaat weigerachtig eenzaam verder. je tijd van mijn tijd komt nog is gedaan. je denkt aan hoe niet te zijn, te niet te doen. je doet alsof je niet bestaat en je zwijgt je stil en hongerig naar landschap weg.

je hebt geen grip. je kan niet omgaan met het uitschakelen van het eigene, wat een noodzaak lijkt om nog te bestaan. elk woord danst omheen dezelfde stilte. elk woord stapt met snijdende schoenen omheen dezelfde stilte.

het wordt lachwekkend uitspraken te doen die zich kantelen naar het verlangen naar zin. alle zin is gefragmenteerd en gaat op in het langs de rand heen zich wandelen. veel van al je uitspraken richten zich op stilte. niet bedenken mag je het karakter dat gevormd wordt met het omlijnen van wat je noemt jouw zich oeverende pogingen. het doorstromen van dagen gaat niet als eerder.

je gaat de straat op, gekleed in een verknipt deken. je bent warm van het verbrokken van herinneringen. je stapelt dagen op tot ladder naar een nieuwe fase. dan weer zal heersen het vergaan dat sporen maakt. soms klinken jouw sporen als zich verlatende liederen.

je zoekt geen kroeg op, geen binnenruimte. omgeven door stenen die zich stand houden onder de kou ga je doorheen de zijkantdelen van de stad die alle tekenen nog draagt van waar je heen ging en wat je worden zou. de grond is hard. er heerst de kunstmatige verlichting. je zou kunnen liggen gaan op een bank of in de sneeuw die bevroren ligt. niet meer verkiezen zou je het tijdelijke van lust te beleven in onwillekeurige armen en benen. niet meer gaan zou je tot aan de overzijde van zien. verscheidene redenen kan je daar voor geven. met de geleidelijkheid van antwoorden verwijst je naar een breuk in het van dagen verglijden. vooreerst dient dat geschikt te worden, opdat opnieuw een stromen jouw deel zal zijn dat anders dan lente is, maar drijft op gelijkaardige krachten.

ergens in een hoekje gaan zitten. overschouwen. nadenken over de stappen die je maakte toen je ging en als de wolken leefde. er ligt geen weerklank in je zien geborgen. die snoepwinkeldiefstal, dat hoefde niet, maar het is te lang geleden. dat liefdesspel met zij die van de overkant kwam, dat dronk zich afwezig in het stromen van dagen. het breken van het ochtendlicht met een stukje venster op je handen. de dag dat je naar een winkel ging en de broek kocht die je al jaren draagt. zelfvertrouwen golft en slingert zich heen en weer. je hebt stand gehouden. je mag even rusten.

van overal kwamen de bedreigingen. dat volgde uit het met muren spreken. de eigenheid van een persoon is een weke stad met schijnverkiezingen. het omliggende land dringt zich in het weefsel door en maakt met richtingen bruggen en tunnels. van overal kwamen de invloeden.

dat volgde uit je houding niet te vertonen het licht in je ogen dat zich stil hield omwille van daadkrachtig zeggenschap. je hebt stand gehouden en mag rusten. alweer een dag gepasseerd.

er niet bij stil staan mag je dat dagen niet echt bestaan en dat nacht ook maar een schaduw is. je gelooft in voortgang en houdt je vast. je omhelst in het duister je vriendin of een afbeelding van haar. alles gaat vlot.

er is het gaan met een uitgeput hoofd. je geeft geen antwoorden meer en je draagt het masker van de afwezige. het regende vandaag sprakeloos en je ging de stad in op zoek naar papier. omdat er koopjes waren waren heerste er een drukte die de gedachte ontlokte dat er iets aan het gebeuren was. het was gewoon dag. voorbij glijden liet je de alsof mogelijkheden. de voor goed verzwegen eenzaamheid in jou voltrok zich zacht en inwendig. met een leger aan herinneringen richtte je je voorwaarts. stappen is gecontroleerd vallen.

je ging een winkel vol electronica binnen en buiten in luttele minuten. er hing een loden klank en alle afdelingen droegen kleurrijke panelen met vrolijke letters op. je kocht er niets omdat je je tussen de mensen de producten niet liggen zag.

je zag het niet, het van zien voorbij gaan. in een hoek stond je met je schamele stem. je vormde boom na boom in een zich stromend landschap. ver verwijderd was je van de plaats die thuis was. die plaats had muziek en er hing een geur van vrolijkheid. in een weiland zat je. langsheen een doodgebloeide baan zat je. je zag het niet, het van luisteren stil worden.

het is niet zo dat het plots gebeurde. vele jaren van oefening gingen vooraf aan de stilte. er kwam ook professionele hulp aan te pas, dat is hulp die je hoeft te betalen. er gingen vele jaren van roekeloze beweging aan vooraf. ver verwijderd was je van de plaats die je thuis was. de mist kwam op. je vormde boom na boom en hoefde nog heel ver te gaan en door het woud te klauteren. je sliep in een stal. je zag de voortgang niet.

je ontrakende handen verpulveren het beeld dat je in jou draagt. het beeld dat toont hoe je uit het eerdere tot hier kwam. je benen doen pijn van woorden te dragen. het is je hoofd dat gebarsten is onder de aanhoudende expressie. de grip die je had was die van een berggeit, nu dool je rond en maak je gekke sprongen van eenzaamheid. je was nooit zo echt met anderen verbonden dan toen je verlaten had. de ochtendkoude siert het worden. het grijze licht is dat van steeds opnieuw te beginnen.

wat rest van al het woorden is het verwijzen. aan de zijkant van de oever van de stroom weegt de lucht op het vorderen. er dient zich een tijd van duiding aan. in formatie winkelen in de supermarkt om de hoek holt uit het verloren gegane weefsel. je was louter een observator.

gezet in de kou van nu behoeft veel van al jouw gefragmenteerd zijn wederopstanding. de eenvoud van een plaats te hebben, een plaats te zijn. verdichten is verlangen.

je te bewijzen hoeven maar te stranden in de randen van je spaarzaamheid. je kan niets wat op de arbeidsmarkt gericht is en je kan niet meer liefhebben. je hoofd is nog louter afbraak en twijfel en je handen hebben weinig moed om zich als avond uit te vouwen en te maken een prent die rustig maakt en licht is. je rompslompwoorden keren niet de structuren om maar vallen neer in stilte. je bent gestopt met jezelf te verdedigen. je bent gestopt met te spreken voor

jezelf. je danst je los in alle en of onderdelen. je raakte wat kwijt. je raakte wat kwijt.

de woorden die je haar gaf waren zeldzaam en uitgedrukt als weerstand. het grauwe licht van een mooie motregendag vond de weg naar binnen langsheen het raam dat onbegordijnd iets symboliseerde mocht alles betekenis hebben. je nam een slok koffie die goedkoop was. ze keek als tweerichtingsverkeer en jij begreep de verkeerssituatie niet. ze zei *je kan het niet*. je sprak *ik weet het niet*. je handen heuvelen af naar de onrust in je hoofd die twijfel zaait en afbraak doet. je verloor je uitspraak. het nieuws begint.

afsluitingen. je poogt vorm te geven aan een nieuwe houding. je plooit je terug op stilte en nog meer op stilte. je vindt het niet meer. je zoekt niet meer. elke dag heerst de overmacht van zelftwijfel, aangestoken door de werkelijkheid waar jij geen deel van uitmaakt. afsluitingen. je poogt vorm te geven aan het maken. tussen mensen niet langer begeef je je met de glimlach van afzonderlijkheid. je leeft voorwaarts en achter je woorden liep je aan en je woorden waren er voor meisjes en vrouwen. ook om de tijd vorm te geven schreef je jezelf oeverend leeg. je mist je werk, omdat je toen naar iets verwijzen kon dat men begreep als mensen je vroegen *hoe gaat het met het werk*. het lijkt een vorm van legitimatie. nu ben je wat je nooit worden zou. al en wou je nooit worden, je wou zijn. ook daar liep het mis.

dat het kouder wordt kun je merken als je de straat opgaat en aftocht zaait in dorre stenen steden. je kunt het zien als je een ander mens ontmoet en wanneer je met klamme ogen betekenis overdraagt. er schuift een langgerekte zich traag kerende wind over het met lint gesloten landschap.

later wat regent het half en half onuitputtelijk. er haasten zich agenten naar strategische plaatsen. aan munitie voor een wekenlang beleg ontbreekt het hen. maar de lente komt spoedig terug. op het journaal palaveren deskundigen over deskundigheid. er werden beelden geselecteerd die een landschap boden aan wat gezegd werd. je keek niet echt. je zou een boek kunnen gelezen hebben over wapendracht in oost-china in de dertiende eeuw. je zou naar een serie gekeken kunnen hebben over een langharig personage dat wandelt. het regent niet. hij maakt monologen van de omgeving. als het maandag wordt gaat hij met een bus op weg naar een grotere stad op zoek naar een verliefdheid van toen hij jonger was en nog sprak met duidelijke woorden. na talloze avonturen in de stadsrand beleefd te hebben, verlaat hem de lust verder te zoeken. als het vrijdag wordt en als de zon zo hoog als het vergeten staat ziet hij haar. er is geen muziek op de achtergrond.

de lucht weegt geborgenheid en afstand. de afstand maakt dat de diepte van zien zijn kracht houdt. er is altijd wat.

dan komt een man bij een bakker binnen en vraagt hij een bruin brood. hij tracht zich niet te herinneren dat hij hier gisteren ook was. hij mompelt even met zijn onwennige voeten, zegt *bedankt* en gaat wandelen. je volgt hem zeventien minuten. zijn ogen verschuilen zich in het vlees van zijn gezicht als hij wandelt. hij gaat een zijstraat van de kerkstraat in en belt aan bij het nummer tien en verdwijnt een weinig later. je volgt nog even de schimmen op het gordijn, vervolgens neem je plaats op een bank en wacht je op de nacht. je hoort wagens.

bij het ochtend worden weeral woorden. het licht is reeds in alle lagen, maar je ogen zien nog niet met overgave. ze rusten nog in kranten. het betekenis nemend spel start opnieuw, de dromen weg te sluizen. een wandeling tussen groeiende huizen op zoek naar papier om vorm

te geven wordt ingepland. de agenda, analoog, bevat echter geen richtingen. de kaft is namaakleer en zwart als verf. er worden meer afspraken gemaakt dan nagekomen. er schuilt geen rust in je en je schermt met de macht van onmacht en geen weg te vinden.

van haar heb je nog een geluidsopname. verder heerst de stilte. een toestand van niet roerig te zijn. heimelijkheid. bedektheid. het was een oranje avond. je fietste je weg uit een huis. je wist wat je zocht en je wist dat je het nergens anders vinden zou. op de opname weerklinkt de muziek die ze beluistert, afgewisseld met onze weinige stemmen en ons beklimmen van de tijdelijkheid. vaak beluister je het bestand als een ritueel. de eigenschap zonder beweging te zijn na te bootsen als de en of herinnering aan een stroom.

het werd middag. je voedt je binnenskamers en beluistert een verhaal over machtsontplooiing op de radio. de presentatrice spreekt met een zondagsstem. je kan niet lang aan de tafel blijven zitten. je kan geen lied meer schrijven. je kan geen spel meer spelen.

er is het nergens heen te gaan.

je uitspraak wortelde zich vast. om halt te houden verzon je trekkende dagen. rond de om gelaten graafkracht van zien liet je na de wederopstanding. het was nacht. je zong een lied langsij de maan. de maan die wist van manen. er luisterde de kade, het opengebroken water. zit je daar opnieuw, omheining te maken rondom de dag die ging. je houdt niets vol. je houdt niets halt. afzijdig raak je uitgeput van al het zeggen. al het noemen dient het doel de overzijde. er zijn geen verklaringen voor keuzes. er wordt rond gegaan met de schijn van duiding.

in de wind van het vorderen gezalfd. het verzocht te hebben en zich te verduidelijken met schaduw. je stapt als een eenvoudig organisme. zonder zien draag je de dag onder. er gaan drieëndertig mensen in de straat. het wordt vaak opnieuw licht. gedachten wegen dan een terugtocht. nog voor de mensen ontwaken was je spelend een boom. je las het nieuws in korte blokjes. je zag een foto van een vrouw die stierf in de handen van haar man. er stond *birdshot*. ontrandende vorderingen. de dagen zwaaien met ongediplomeerde onrust. je ogen wegen zich dicht.

het verder kruipen. de langsheen stilte afzonderlijkheid van rondom wegen te staan zonder voertuig. zoveel keer was het overzicht nabij. er stonden klanken in de weg. je drinkt koffie alsof je iets herinneren wil. veel van alles gaat naar functionele stilte. uitgehouwen geluk waarborgt niet de volheid van afzonderlijkheid. en wat met de gezamenlijkheid, de noodzaak tot het vormen van gemeenschap. een mens op uitgeholde aarde te zijn. bedolven onder stromen niet in te calculeren informatie. buiten zit je, hoekig weggestopt in weeral woorden.

er heerst geen heersen in de diepte van zien. je stapt op al je voeten omheen de stadskern. er waren wegenwerken en het ruimen van puin werd overgelaten aan robots. vele winkelpanden waren open, maar je had niets nodig. je las een krant in je hoofd en je maakte met kruiswoordraadselzinnen richting.

rond gaan als de ochtend komt in de met versnipperd hout beladen straten. het zonlicht kleurt de lagen wolken in tinten purper. op zoek naar een zitplaats in een park ben je. je zal er trachten te lezen in een boek terwijl je wacht op een sein van een onderliggende gedachte die je wijzen zal op het pad dat je maakte toen je wachtte. dit op gestapelde jaren op te stapelen jaren heeft wat weg van morsen met inkt die variabele droogtijden kent en niet binnen de lijnen viel van

wat betekend worden zou. het oorspronkelijke woord voor bezit was bestaan.

het omcirkelen van verregaande dijken inwendig aangelegd tegen het verworden van het worden raakt aan de onmetelijke overzijde. venus knippert. er zijn weinig wolken. je kent de nacht. het had altijd anders kunnen lopen. het vorderde zich om tot toeschouwer spelen langsheen de van kortstondigheid geslagen duidelijkheid van het sociale spel. met ongeveer dezelfde woordinhouden als mussen vorderde je.

langs de zijkant van het ochtend worden ontwaken met de ogen nog van al het uitzien. je nam niet de fiets en ging niet tot de zee. de lucht weegt koud van af te wachten. het schijnt je toe dat je wat te maken hoeft vandaag. het licht hangt mooi gebroken eindeloos zichzelf te wezen. onder je huid spreekt niets nog van vernieuwing. het zien dan, met halfgetrokken handen naar de toegang tot de buitenwereld. omheen deze muren hangt het doek zijdelings.

er gaan zevenentwintig boeken in je mond als je staat naast het licht van maan en maakt met afgerichte handen tekens naar haar. de hoeken van de verlaten weide waar je nachtwacht kruipen dichter van zich oprijzende aarde. je raakt nog niet het woord afstand aan. eens het begrijpen van het verstaan verstoten werd, ontstond de onrust van te vermalen eerdere korrelige doelstellingen weids als zien. dat verging met mate. vaak verbleef je in de stiltegebieden van dit versteende land. op een fiets lag je te kijken naar het verschuiven van licht.

het overzicht bezwarend met de verloren gegane daadkracht is een spel dat de avond zinledig houdt, zo vordert de tijd van schijnbaar toe te zien op het gebeuren en afzonderlijk te groeien. met de regelmaat van vormgeving wordt er een model uit de mouwen geschud dat helpen kan bij het bewerkstelligen van duidelijkheid. daags nadien is ook die tekening een spel van lijnen op een blad die ergens heen gingen.

eens was je wild nog van meer wil en dansend weten en dronk ook jij van drukte. je droeg dan kledij die hoorde bij je uiting. wat je zei ging nog naar overal. je zegt *ik mag niet terug kijken*. voorwaarts schuilt de overzijde. het wordt een spel met glijdende dagen. je zal ontwaken met een blauwe hoed op en in een nachtjapon de bakker begroeten. er zullen extra nieuwsuitzendingen zijn. de beurzen zullen luidruchtig schommelen.

hoe een andere methodiek te vormen met de binnen handbereik middelen die doelen op de bestendiging. nadrukkelijkheid is klinkende munt voor persoonlijkheid. rond te gaan in het résidu van eerdere dagen en versted te staan van wat je verborgen houdt. de tijd maait meters hoog. je wandelt. in dat gebouw heb je nog gezeten. helemaal bovenaan zat je er op de vensterbank een sigaret te roken. je nam er notities over subjectiviteit. van de lucht of van je kleren weet je niets meer. je herinnert je enkel nog de handelingen. zo gaat het vaak. alsof je gebarsten geheugen uit is op schijnbare kernachtigheid.

al ligt het ook in het moment besloten, hoe vorm gegeven wordt aan later. het oog hebben voor details vergt of toevalligheid of noodzaak. vaker nog heerst de oppervlakkigheid van dag na dag verder te zetten. maar denk niet dat je verder zet. je houdt vol of vast, naargelang de omstandigheden. het begint voortdurend opnieuw. het zoeken naar nieuwe grenzen is een aangelegenheid die zich tussen elke tel afspeelt. het ritme ook kan schommelen door interacties met andere genoten van de soort. het vordert zich met het bliksemsnelle aspect van spraakverkeer, dat vluchtig is en in weze gerept.

je houdt vast aan de randen van het taalgebruik om rust te vinden als het woord voor ster wegvalt en je staat langs een stroom waarvan de verharde dijken tijdelijk zijn.

je vouwt de wolken om in je havenhanden. je kijkt even achterom alsof en soms. je springt op de staart van de voor je uitgaande tijd. je sleept met je mee. over de heuvel.

verdwenen zijn de uitersten van inzicht. het verzachten heeft zich ingezet met voortdurend beelden van anderen. omheen het vorm gieten van gemeenschap valt de avond als een afzonderlijk gegeven. er staan geen rijen mensen meer op straat. wat zich afspeelt is het schermen met grafisch materiaal. zo wordt het doek beklad met rustgevende afleiding en afleidende informatie. ondanks dat is het brein zich nog wortelend in de wereld als een cactus in een bloempot in een prefabkeuken. verdwenen zijn de uitersten van inspraak.

het graven naar met licht omringde ochtenden vult aan het zijn van hoogtewerker, randfiguur en potentieel. gesteld dat je een draak was, je kleepte je met heuvels om ongezien je vuur te blazen.

verdwenen zijn de achtergelaten veruiterlijkingen van twijfel, schoonheid en tussenin. het brood smaakt naar toen je de randen van haar lichaam er af liep. het was warmer en jullie droegen kledij zonder de gedachte te hoeven ommuren. de straat leek eindeloos. daar stond je dan, gebonden aan je afloop. er hing een geur van vers versneden knoflook en het weinige licht was in de ruimte als betekenaar van stilte. soms keek je op een toestel waarop de tijd werd aangeduid als je het op de juiste wijze aanraakte. het was nog niet laat genoeg. ook het spel van jupiter en maan kon nog niet gezien worden. je dacht eraan je jas open te houden. je had de deur gesloten. zij lag te slapen. in je binnenzak schilde nog wat warmte van in de met rood beschilderde kamer. je hield het goed vast en gaf het tijdig zuurstof. je zong een lied van zevenenvoertig seconden en belegde het brood met kaas. de krant lag voor het bord.

terug gaan in de tijd is een spel van twijfel zaaien. het veld waarop de arbeid rust, het bloeit tijdig, wild en weeral. er lijkt steeds richting in het zien te schuilen. of er gedoeld wordt op essentie, of op de veelvuldigheid van randervaringen, er hangt een weerhaak in het worden met woorden. het in vakken verdelen van de onoverzichtelijkheid weerhoudt niet de strijd voor verklarende termen.

de blauwbruinigrijze stroom, zij draagt de huizen kabbelend verder. licht breekt in het spoelen dat de dag brengt. je draagt in je rechterhand een koffer en stapt als een reiziger. je hoofd is wendbaar als een soepele kraan. waar ga je heen? hoe kwam je hier? hoe omzeilde je de audiovisuele registratie? je schuilt je in hoeken weg.

wegstappen. woorden onhoorbaar sprekend met een als het zonlicht duidelijke articulatie. snel nog ogenblikken elkaar toe werpen. elkaar toewerpen. uit het beeld geraken. muren, gebouwen, straten. de dag die zich verdaagt met een zucht. een weg stappen. de stad is een veelzijdig vlak. hier en daar huisde je en stapelde je op herinneringen. wanneer je cirkels maakt met al je voeten kilometers lang dan ademen al je ogen nog zelden.

voortgang is een deken op het blad dat je was. je droogde straten na de herfst met een groot geel toestel. er waren winkels open in het centrum. de rondrit van vandaag bracht je tot aan het overzichtelijke als handpalmen water. er lagen kartonnen boten op de kade.

zonder geschikt te worden bevonden en te worden bevonden ga je met een laaghangende wolk in bed. je draait de rollen om. geen goedkope vlucht, geen boerderij. je wil het landschap zien, hoe het niet bestaat. je wil naar mensen zien en ontmoeten. zonder geschikt te worden bevonden ga je verder. dit vertrouwen is een pand van rotsen ingedeukt met stromend water. eens het licht het zal zich rusten laten.

de onopgemerkte eenzaamheid van een straatlantaarn. het omzeilen van de overvloed. met geen rust te vinden eindigt dag in een afgesleten gracht. het trottoir ligt erbij alsof de straat overal is. je maakt met het verschijnen fotomateriaal. het rond zaaien van wat je in je woorden niet aanraakt verbloemt zich uitwendig. als een gerichte razernij. er zijn nog louter overhaaste ogenblikken. de dag maakt langwerpige hoeken in het worden van de lijn die jij je leven noemt en die loopt als stroming. het begint weer opnieuw.

er is de rusteloosheid van een een steen. een zware steen. het vermorzelen van op de grond inzichten vergt ook zware druk. nooit was je een veelbelovende neerslag. je lachte met reflecties en hield je afzijdig stil. was het omdat je niet spreken wou? verloor je iets toen je veelvuldig weids en eenzaam in de meersen was en zonsondergang zag? je sprak vaak niet omdat je luisterde naar anderen. nog vaker sprak je niet omdat je in gedachten verzonken was. ook zweeg je als een zware steen omdat je anders was en stilte was. je vouwde al je dagen om met de afzonderlijkheid van te schrijven voor het slapen gaan, om de tijd te plaatsen of om vorm te geven.

veel is ook niet veranderd. het scherpte zich aan met de daadkracht van dag na dag verder te doen. ergens weet je nog alles wat gebeurd is, wat je zien en ervaren kon. aangevuld met gevolgen van gevolgen zie je nu als ook maar nu en dat was ook vroeger zo. het wat bereikt diende te worden werd nooit echt ingevuld. het wat te behouden was nooit een leidende gedachten. het vorderde zich met padafhankelijke wispelturigheid. het vergaat zoals in: je hebt altijd sneeuw liefgehad.

de koude weegt gelatenheid. het in afgeronde woorden wonen geeft de stilte naklank. de wegen zijn wit van zout en ingeschakeld gaan alle resterende wezens ergens heen. er is de verbondenheid van in afgedragen middelen schuilende trefzekerheid. naast de kwestie palavert het beheer. het beschermt de van taken verbondenheid, de gedeelde machteloosheid. niet de hoge bomen vangen veel wind maar de bebladerde.

langsheen het wegen wegen. er rest je op het landschap af te stappen als slapende in de taal. slapende in de taal ligt je weggestoken wordingsdrang.

zelden is er waarlijk tijd om een spel een spel te noemen en stil te staan bij het wisselende karakter van regels en hoe zij in het tijdelijke tot stand komen. de tocht van ervaren naar begrijpen gaat langs zich ontkennende wegen. bijna overal is de afdruk van nagelaten sporen oppermachtig, dat misleidt het met ogen zien langsheen het zien. wantrouw echter niet de veelheid, want daarin ligt het geheel besloten. zo ook spreken wij allen uiterst fragmentarisch, sommigen noemen het gespecialiseerd.

je rookte en vouwde om de tijd met wachten omheen het uitspreken van wat invloed had. je droeg als de lucht gelijkaardige dingen en je was in beweging naar een stroom toe. het was nog driekwart licht en je ging al goed voorzien van kunstmatig licht de weg op die krom gebogen in

de aarde lag. er gebeurde niet veel meer dan het maken van vooruitgang.

richting nemend staan in de afgebogen tijd. er hangt een halforanje gloed op vier kilometer hoog. je bent opmerkzaam als een boreling bijtijds. voor je uit stapt een man. in zijn hand gaat een fiets. de fiets lijkt geen defect te hebben. het gaat niet snel.

het ochtend worden zwaait met kansen in het aangezicht. je ziet dat het nog duister genoeg is om je om te draaien. er is geen doel vandaag dan zijdelings het bestaan te vieren in onaffe handelingen die zich richtten op het uitdrukken van het benadrukken.

het raakt zich uitgeput. de dag was overal en er hingen wolken in de nagelaten straten stroming. je huppelde en droeg een krant alsof het een doosje lucifers was. iemand sprak je aan op het kapot gestapte voetpad.

- weet u welke dag het is meneer?
- ° vandaag is het overdag, het is de zesde dag van de week.
- vrijdag?
- ° woensdag.
- u telt raar.
- ° dat wisselt zich af, de beginpositie.
- misschien heeft u ander werk dan ik.
- ° mijn arbeid verspreidt zich naarmate de zon schijnt.
- oh u bent een seizoensarbeider
- ° ik tel de dagen waarop het duister is.
- verdient dat goed?
- ° er is een overeenkomst tussen mezelf en de grote werkgever die ik wel wijzigen wil, maar ik wacht op een gunstig moment. wat doet u eigenlijk?
- ik stel vragen aan gedocumenteerde voorbijgangers en dan speel ik de antwoorden door.
- ° met de antwoorden worden dan nieuwe afspraken gemaakt?
- neen, producten.
- ° ach zo, en doet u het graag?
- ja, eigenlijk hou ik er wel van. het is niet zo dat ik dit werk verricht met een traag gezicht.
- ° heeft u kinderen?
- ° die heb ik, maar die volgen les in wenswording.
- zelden zijn ze thuis.
- de drukte van onze tijd baart geen duidelijkheid.
- ° weet u, er zijn dagen waarop het licht zo danst alsof het raken voltooid is.
- ° maar je blijft vragen stellen en benadrukt voortgang. ik weet het.
- u heeft ongetwijfeld een groot gezin?
- waarom denkt u dat?
- ° er schuilt speelgoed in je jas.
- dat hoort bij het werk dat ik uitvoer.
- ° het ingevoerde speelgoed?
- neen, het groot gezin. ik verspreid mijn naam als een klok, maar uiteindelijk geef ik enkel de antwoorden door.
- ° u bent eigenlijk een marktonderzoeker.
- neen dat ben ik niet. de tijden zijn veranderd meneer.

- er zijn geen vrije aanknooppunten meer. automatisering voedt onze handelingen.
- u stelt louter afzijdige vragen?
- ik stel vragen die de communicatie op gang houden.
- ook zijn mijn broodheren nieuwsgierig als de dageraad.
- mijn werkgever houdt enkel onpersoonlijke gegevens bij.
- ik tel het aantal eenheden licht. meer vraag ik me niet af.
- verricht u nog ander werk, voor andere werkgevers?
- dat deed ik, maar nu ben ik gericht op deze taak.
- en op het voortschrijden van de tijd. we staan zelden echt stil.
- stilstaan brengt ons niet dichterbij de groei, weet u.
- de regering zorgt ervoor dat wij allen voorzien zijn van nobele doelstellingen.
- soms vermoed ik dat, ja.
- al blijft het verwezenlijken gehuld in diepe dekens van mistige actualiteitsmagazines.
- de overdracht van informatie is een edel spel van misleiding.
- thuis praat ik twee op de zeven keer over het werk dat ik doe.
- het vaakst haal ik dan anekdotes aan die een ogenschijnlijk verhalend karakter hebben.
- je danst omheen de feiten met duiding.
- al valt er ook niet zo veel te vertellen. er gebeurt heel zelden wat dat niet in het plaatje past.
- rookt u?
- enkel als de lente begint.
- ziet u, ik rook niet. ook daarover hoef ik het niet te hebben als ik thuis ben.
- u kunt altijd zeggen dat de luchtvervuiling smaakte vandaag.
- dat is waar.
- ook zou ik kunnen zeggen dat de veelheid van mijn tellen me suf maakte van overzicht.
- zo verloor ik de opmerkingsgave deel uit te maken van een ineen gekunsteld samenhorigheidsgevoel dat gericht is op het ontkennen.
- op welke partij heeft u gestemd mijnheer?
- ik heb niet gestemd. sprakeloos van te verhuizen huisde ik in de werkgelegenheid van onze administratie.
- het is niet de administratie die onze zorgen beheert.

de nieuwe dag is betekenisloos zich achterhalend. de rond gaande gedachten begraven het eerdere onder afstand nemende verdichting. het scheppen van doelstellingen verkleurt het daglicht. er heerst een brei van menselijkheid. niet als kunstnar ga je door het leven, maar omheen het leven. verstaan van toegehoord te worden, zo vergaat het je. met kledij die herinneren doet aan jeugdigheid bega je de straten die voor vervuilende voertuigen werden aangelegd. je rookt om te doen alsof je een verbrandingsmotor bent.

ophef veroorzaken in de dagelijksheid. er zijn wezens die beslissen wat niet hoort in een tekst. in een netwerk van halfbakken mensen staan zij met hun sompige voeten huppelend. het bezielt hen, correcties aan te brengen in de uitspraak van andermens inspraak. zo wordt wat woekert afzijdig gemaakt. het is ondergeschikt aan binnen het kader begrenzingen. jouw taal gericht was op het individueel gezamenlijke.

het is hoe dan ook een verwezenlijking de duisternis te aanschouwen als een schaduwvlek en stil te staan bij het aanhoudende dansen van licht langsheen onze deeltjes die zich verbonden voelen. de verder durendheid van onze verschuivende inzichten vouwt netten in de zee van te

bestaan een druppel lang.

er is altijd tijd. er is altijd tekort.

nacht van uitzien naar boven toe. de ruimte raakt je aan. het is koud als de uitspraak van koude en stil als het gefluister van stenen die eigenlijk verder gaan willen. duisternis schept straatverlichting. er is niet zoiets als het individu dat aandrijft. er zijn uitzonderingen die de regels bevestigen dat het een sociaal kluwen is van strijdende groepen. ook. onmacht, noemde je zulks een denkrichting. radeloosheid, hoorde je anderen het noemen. bovenal is het ook een spel van terecht te komen in historische situaties, meer dan in het nu te vallen.

zonsopgang.

je zien verstaat niet. je gaat langsheen je zeggen. er staan dijken op je huid die omloop maken. er is het zijwaarts ontwaken. je eerdere dagen dagen nog. je spreekt zelden met zondvloed en wanneer je praat staan de begrippen randeloos en overdreven. al je richting maait je zien dat zijdelings en ongehoord zich keert. er gaan geen scheppende regels rond. er vormt zich voortdurendheid.

onvolprezen ogenblikken. er is zon net voorbij het putje winter en jouw denken gaat schuil in les saintes maries de la mer. het is niet de tijd die weegt. het zijn de uitgesproken verwachtingen en aangesproken handelingen. er is koffie vandaag. je proeft er de zon in de aarde in. de beweging naar de zijkant van de stad is er een van broodwinning. in de rol van bureauwezen kruip je met je ogen halfdicht gericht op de innerlijke uitstoot van anderen, te ademen tot je voorhoofd gloeit. je draagt niet je beste kleren. je gaat gebukt onder vermomde twijfel.

je staat aan de oever van een omgelegde stroom en je verstaat de wind secondenlang. er gaat geen omwenteling in je om. van je vervlogen tijd tracht je terug te grijpen je vergane motieven. ook om het worden met het zijn af te toetsen richt je je nu op het randmatige gebeuren van geheugen. levende in een tijdsfragment van we hebben het dan toch maar gehad sta je met verstoken handen een knotwilg na te bootsen.

voortgang schuilt weg in het niet aan te spreken stiltegebied. het overzien is geen restproduct, maar balanceert op de koord tussen on- en zichtbaar. met goed gerichte conversaties omvatten we het proces.

lage wolken schuiven snel de halfhoge huizen over en verliezen geen druppels. aandacht geschonken wordt aan het beeld dat opgehangen wordt en zichtbaar danst op het rake scherm. er zijn vertellers die met zachte stem de beelden inkleuren. wanneer het schokkende, in de letterlijke zin, beelden zijn dan zegt men dat het amateurbeelden zijn. na een spel van het grote en kleine feitelijke heden volgt het voetbal. je rent de straat op en zoekt een winkel, daar stap je rond alsof het rust brengt in een mooi afgelijnde omgeving rond te gaan. later heerst opnieuw de stilstand van de straat. er gaat een tram het verkeerslicht onderdoor.

al je handen staan naar de hoekigheid van avond. het omwentelen van vergeten vormt regelmaat. met muziek haal je ogenblikken terug. gedenken is het heden van gedachten. er zijn geen hoog op groeiende woorden meer. je taal richt zich op de stilte nog die barstte toen je barstte.

vaak heb je nog last van terug kerende beelden van hier en daar fietstochten. dan zie je wat je toen niet zag. je hield de weg in het oog. zo ook staan herinneringen overal langs. er vlogen jaren voorbij. vaak besliste je te vervliegen blijven omdat het te laat was, omdat het niet meer uitmaakte. nog steeds heerst in jou de destructieve tijd van gelatenheid, zijdelings je verstoken te hebben omwille van een overzicht. je kon niet liefhebben langer dan de taal, je kon niet weidser zien dan de uitspraak van je denken. een denken dat ook voelen was. je moet nog afsluiten. wat nog valt er af te werken?

je zoekt constanten in je kleven. alles gaat zo golvend heen en weer. soms merkt men jouw richtingen op, maar je verduidelijkt jezelf niet. wat heerst als gaan is interpretatief geblaas. soms beweegt een boom mee in de wind. gent ken je zo goed dat je de heuvels mist. de overschotmensen. de werkgelegenheid. je wist steeds wat je was. nog steeds vertel je dat je dichter bent, dat duidt op iets wat voor de hand ligt. al is elk duwen dageraad, je herleeft de jaren niet meer. je bent nog jong en alles vernieuwt zich. het zijn zij die controleren die over vertrouwen spreken.

voortgang schuilt in afgekalfde gewoontes. in het verhoeken van uitspraak wegzinken en schuilen voor de terug kerende dageraad. het blijft een moeizaam spel, veruiterlijk.

het streven naar vergetelheid is gaan met het landschap. er staan rijen aangeplante bomen langs. de weg verschuift zich naar het komen van de horizon. je verrichtte betaalde arbeid en beweegt je terug naar de stadsrand waar je huist. je woont er als een mens en je slaapt er als een roos die zich wortelde langs een weg. alle doornen horen. je trapt als bedreven op de plastic pedalen van je fiets. het heeft wat weg van dansen steeds, speelse snelheid en bochten op te zoeken. reliëf vormt zich na lagen dagen. elke terugblik is ook een geven van een kenmerk aan de vergetelheid.

het verder dragen van de zwijgzame afzonderlijkheid stamt in de in middels schuilende introspectie van het rituele moment van te spelen met vuur.

er gaan geen rondom de nachtmantel. er staan geen vuren op de daken die de sterren dienen. de lucht valt in regenplas. je spreekt met de geborgen lagen over en weer en inwendig. de van muren muren hangen laag en ontzien je graag. er staan geen rondom de viaduct. er staan geen tenten op de straten die de stilstand dienen. de maan danst in dubbelglas.

met woorden valt geen rust te maken. het gebergte blijft afwezig. de dageraad bracht vanuit eerder betekenissen. deze rondgang is je vouwen een richting. je kocht krant en brood en stapte onder ontwakende wolken en veel van alles viel neder in een reflectie in een reservoir voor regen. een stoet door dorpse straten werd voorbereid met de ernst van handelsgeesten. het van onder nemen welvaart.

de vergetelheid vorm geven met in de zon te hangen als een plant die naar warmere dagen hengelt. stil te zitten in het bewegingsloze kader van zaterdag en de tijd te meten met het onoverzichtelijk zien naar hemelsblauw. er gaan geen gebeurtenissen rond jou. je las de krant met een uitgestoken hand, maar je bleef machteloos. de fotografie die erin aanwezig was beeldde uit de rusteloosheid van de collectieve versplintering die gaande is onder de mensen. verdeeld in zich verdelende groepen vormt het verhalen die afstevenen op de onduidelijkheid besloten in het besluiten. het op schrift stellen van uitspraak is een vluchtig gegeven dat in weze gelijk op het met stenen spreken.

de verloren uitzichten op inzichten vorm gevend in het spelen naar de stilte toe. zich uiten in de onderdanigheid ten aanzien van het moment en streefloos staren naar de overdaad aan wegen. de vraag stellen aan een voorbijganger of er een groentewinkel is in de nabije buurt en te horen krijgen dat er enkel nog slagers zijn die hun waren presenteren in egalitaire etalages. vooruit stappen. een viertal verklede mensen ontwijken en de brug opzoeken.

vaak neem je de fiets en zoek je omwegen op om te belanden in de nooit verlaten gronden van het buitenstedelijke zien. daar hou je dan halt en kijk je rond tot het je daagt dat het ver draagt en weids is als nalatenschap van licht. langs bedrukte wegen maak je jezelf weg, jouw weg die zich anders richt en uitmunt in glooiing. maar nu zit je stil en weegt de lucht jouw lage schouders. kort gesteld ben je een vanger van rond dwarrelende stemmen. je hoort niet steeds wat er gezegd wordt. een afwachting houding is jouw deel waarmee je tentoon spreid het zich wisselende geheel. je tracht geen stem te geven aan de slagen van de wind. er staan huizen die veel zachter klinken. je draagt verzwegen jaren verder. tulpen richten zich sneller op.

als bergtochten zo gaan je weinige woorden zich richten op het vergaan met onuitgesproken doelstellingen. het verzamelen van zich verwijderende gedachten maakt de stilte aanspreekbaar. gedurende veel fragmenten van de tijd hul je jezelf om met het verzwijgen van de inspraak. wat dan achter jouw ogen schuilgaat raakt aan de onmetelijkheid van niet te veranderen kunnen de schaduw van je richting. je ging zovele jaren af op het bewerkstelligen van vergetelheid dat je niets meer houden kan. niet in de gelatenheid van een toeschouwer schuil je weg, maar in de haast van hij die niet volgen kan ben je woonachtig. jouw zwijgen is ook maar een kenmerk van en of geleefd te hebben en te rusten in nog louter vervreemding.

en wanneer je sprak werd je niet begrepen of bedacht men jou met kunstzinnigheid om de boodschap niet te hoeven interpreteren. die rol, die lag je niet. je rolde jezelf door naar de zijkant van het sociale spel en je had lak aan eerlijkheid. teruggeworpen op jouw stem hervond je klanken.

het uitschakelen van gewoontes en herinneringen is een gevolg van te wonen in de uitgeholde sfeer van zich verlatende verwachtingen. er zijn geen genotsmiddelen om het vergeten te maken dan aan de rand te gaan staan en om te zien naar het verschuiven. met een aan zonsopgang gelijkende kracht doorzie je het wachten en vorm je uitgekiende denkstromingen neerwaarts. het eist van een vluchtig wezen de zuurstof te zien naar vooruitgaande handelingen.

er gebeurt niets in dit verhaal dat geen kleur heeft dan het vergaan van licht. de onbereikbare wilsuitspraak is een tekenen met schaduwvlekken.

er was een tijd dat je dacht dit is de tijd. toen vergiste je jezelf en vergat je jouw nederigheid ten aanzien van het resterende. overmoedigheid bracht je tot de afgrond van taal en wat je denkt het maakt weinig uit in deze brei van dagelijksheid. een eigen weg van weigerachtig toezien op het voortschrijden van de onmacht beging je.

er zijn geen lezers meer. er is geen verbondenheid met de afkomst. versplinterd schuilt de gebarsten oorsprong weg.

gevolgen van met vleugels te leven erkende je vaak, maar nooit was je bij machte grond te

verkiezen. vluchtig bleef je zien en bleef je jezelf als een projectiel gedragen. het was altijd te laat nog vorm te geven. het ging altijd zoals het hoorde. wat je hoorde was een roep van zonnestrallen.

vol te houden het programma dat je maakte toen je jonger was en dat zich danst omheen het voelen van aarde en het beschrijven van lucht. angst voor jouw uitdeinende stilte, voor het gebrek aan zeggingskracht, aan duidingskracht. angst om opnieuw jezelf te realiseren dat je over een rand gedoken was toen je bedacht dat je het gevonden had. angst om ook maar een gewoon mens te zijn en later te zeggen tenminste heb ik geprobeerd. angst voor je vernielzucht, voor een op jezelf gerichte doodsdrang. een breken van schijnautoriteiten.

jouw stilte is veelzeggende materie. je maakt met ogenblikken rustpunten voor de overdracht van zijn en je vertrouwt nog enkel op de ruimte die tussen woorden als tussen dekens ligt. je maakt van lagen dagen opstapjes naar het vergeten en je kleedt jezelf met de neerslachtigheid van wetende twijfelaars. de wind waait koud.

onafgebroken raast in jou de onmacht vorm te geven aan het uitdrukken. met uitgestelde zinnen raak je aan de randen van wat zich afspeelt in jouw vertwijfelde ervaring. de straat is vlak van zien. wat verder oogt de gestalte van het centrum. rondom rondom bevangt zich het buitenmenselijke stralen. dat vergeet je soms. evenals de zachtheid, het verloren gaan van dagen, de overtocht van doen. stapelt zich op de informatie over de informatie. in onze betrekkingen tot de wind raken we aan de tussen tijdelijkheid barstende permanentie van scheurtjes.

je fietste in de duisternis van niet in de stad gelegen streken. er was veel schaduw makende straatverlichting en in goed gesloten huizen schoven mensen weg. alle wolken waren uitgewaaid en neer geregend. smalle half bestaande wegels. een reeks wagens die je als een trein passeren. de tocht ging tot je weer binnen muren was en klanken putte uit de dag. dat wat je opnam dient om af te spelen als het weer wordt dageraad, dan herinner je de pogingen vorm te geven aan een gesprek. er bestaan zovele uithoeken in de leefwereld van onze geordende verhandelingen. bedrijfstakken vormen veel van het blad dat een mens beschrijft. je meent te begrijpen wat hen drijft, al val je zelf in en uit werelden als rondom het ver halend.

het sluizen van de niet langer in te kaderen indrukken gebeurt met de vluchtigheid van patronen te tekenen op sigarettenvloeitjes. er gaapt een afgrond in de stad waarlangs mensen in gele kledij wandelen en orders uitvoeren. in een ander stadsdeel horen toeristen en reizigers thuis. ze nemen er afbeeldingen overal en leven op van vergane glorie en tekenen van eerdere machtsstructuren die ongelijkheid maakten. zijdelings zit je een boek te lezen en ben je wachtend op warmere dagen. er is weinig stilte in het zien naar kanten.

je kijkt naar oude afbeeldingen. dat wat tussen foto's rust is een deken vergetelheid. je raakt niet weg uit deze stad. te veel dagen reeds huis je hier. in verkleinde kamers bespoedigde je de tijd met verbeelding en kleedde je met liederen. er was een fase dat je tekeningen aan wasdraden hing. je droeg vaak een trui met een kap omdat het diepte gaf. je wou niet specifiek ergens naar toe gaan, reizen, bezienswaardigheden, trektochten. je hield van de meersen en van stukjes ardennen. je hoefde niet iets bijzonders te zien. de tijd had je toch niet een keuze te maken. afronden.

staan langs de krijtlijnen van een afgrond en het koor uitdagend stilte te houden. de krant komt

met rubrieken. je stem ontspant het touw dat met wolken sleept. je strooide ankers, stoelen, luchtmatrassen uit. het was de eerste zon. je kreeg geen vat meer op al het dingen. er gingen talloze mensen met talloze richtingen rondom jou. het werd oranjeroos avond en je bedacht geen grond waar je in zaaide. alle veel van alle wegen liepen rond. er was een heuvel waarop wooneenheden gebouwd werden in de stijl van hier en daar een langwerpige steen. het licht kwam er binnen via glazen kokers.

in kerende handelingen gaat het licht verloren. je maakt overzijdes van zich rustende van zien neerslag. er is geen lied. op straat gaan wandelaars, ze spreken luid omdat het stil is. je zag twee nieuwe kleuren vandaag en de lucht geurde warmer. je weeral woorden vormen lagen. ingebed in verzingeving rust uit het omzien. je plooit pogingen om tot aan de kant te gaan staan. je viert in afgelegene streken en knoopt er landschap aaneen. je gaat slapen met je benen gericht naar het van draaien ochtendlicht. je verbeelding barstte je zeggingsdrang. je overal stem deinde uit tot van overzicht stiltegebied. was het omdat er wat brak of tikte de tijd of ben je te onderdanig stromend ook en stil van wonden, of is het maar een brei van worden?

de zwaartekracht van het leven bindt je aan gaan. met van ervaren versplinterde ogen geef je grond aan eerdere innames van als vestingen standpunten. dat wil zeggen: je vormt met het licht van vervormende dagen om de nadruk van taalgebruik. je spreekt meer met afgelegene straten dan toen je jonger was en zoekend nog en nog. je zoekt ongeveer dezelfde plaatsen op, daar schrijf je niet in een schrift zoals voorheen, toen je nog niets aan- of uitdrukken wou. je kijkt er enkel in het rond. niet op zoek naar vanuit een eerder sporen.

gisteren was je onwezenlijk staande. er scholen herinneringen samen. zo zit je hier, met een opgevouwd leven, vast in de kloven van je uitgesproken ontwikkeling. het daglicht weegt. vaak maak je jezelf zwaar van invloed verloren te hebben. alsof je ooit was wat je worden zou. voortgang maken met vergetelheid. houdingen loslaten. alle zien raakt uitgeput van worden.

dat we ons plooiën naar de economische wetenschap als organiserend principe voor de maatschappij die geen samenleving is en bijvoorbeeld de natuurkennenschap aan winst en rendement ondergeschikt maken drijft ons naar de grootste ramp. dat, en het totalitaire karakter van toekomst. omgeven door omgeven en rond te gaan in drukte van allerlei uitingsvormen van en of anderen die staan met hun uitspraak langs zij jou zoek je weerklink.

je ging rond in dit land van halve heuvels en betonnen bergen. het was spitsuur en in het rijgedrag van automobielen zat haast haastig weg verscholen. je hebt nog vele wegen te gaan. hun richtingen lijken niet gepland. er zijn de aangelegde, de drukke, de sluip- en landwegen. er zijn wegen waarop je niet fietsen mag en er is het wegen. er is het wegen van ook ik was hier eerder en er was organisatie die wegen voorzag. doelstellingen, richtingen. er zijn zoveel anderen voor wie de wegen maar wegen zijn. ontspoord ga je met je begrepen handen het gebouwde landschap in, als een geliefde van de grond die je niet langer voelen kon dan te benoemen overal een fragment van afzonderlijkheid.

moe van meters te maken ben je, te snijden met benadrukkende beweging in het van weten weke land. je spreekt weer met de benen van in tegenwind te fietsen en dan terug te keren. mens te zijn in een op laatste groei gericht kader vormt geen dansende lijnen. dwingend is het volgzame karakter van betekenisneming. verstoken van de wil tot overdracht berust je in als reflectie sterren te bekijken diepte. er gaan toestellen rond bij nachte, hun grijpparmen onthouden de ligging van straten. ook zij meten de eindeloosheid van een laat woord. omheen

de afzettingen van geruilde zekerheden danst een meute ochtendlicht.

alles verdeeld in hokjes in het hoofd dat lichaam is. dan blijft alles duidelijk, wanneer je woorden verkleint tot categorie en als je als je de eenheid mist en miste waar je naar streefde, toen je nog denken durfde en begrippen open brak. aan de sociale afgrond en in een half verkozen stilte bracht je dat. de middels raken uitgeput, de dagen te keren te keren mislukt in de beweging die zich tijdloos maakt en ongeschokt geschonden. je kan enkel schrijven: me aan de randen gedwongen te hebben en verzeild te raken in te raken. omheen een idee gegaan en vooruitgelopen op de wensen die in grote getale en groter wordende huizen het land bevolken. rondom een zwijgzame kreet gekropen en verwezenlijkt te worden in het naar de zich wijzigende lucht kijken. je tracht nog wel en wat te maken, maar het ontbreekt je aan misschien en alsof. je houdt je vast aan een voorbijgaand seizoen.

je verkoos een andere afhankelijkheid. nu verzamelt zich zelfafbraak in het web van je stilte. je hebt geleerd je wil te omhullen met bedekkende woorden omwille van een wens gerust gelaten te worden. omgaan met het niet vorderen van doelstellingen veruitwendigt zich in of het lam leggen of het wijzigen van doelstellingen. iemand zijn werd zijn. ontbrekende rust schuilt weg in afgelegene dagen. er staan gewelven op je huid. zij dragen weke dagen waarop je zeggen rust. er rest je het herbouwen van omheen stilte gegoten uitspraak. je zwijgt in al je uitgelaten hoeken en verzamelde onmacht met het sprokkelen van tijd.

hoe vol te houden. introspectief opgezaald met de uitdeinende stilte van verloren te hebben. omfloerst door herinneringen aan wordingsdrang. er is geen plaats waar je langer dan daglicht rusten kan. er is geen groei van rustpunten. je overtreft jezelf in een vernietigende houding en huist in de uitspraak van je onmacht als betreft het een masker dat je niet verdragen kan. om te vormen ogenblikken rusten in de sloop van einders.

een verloren gegane trefzekerheid betreft je. het ontvormt zich. het bundelen van zwaarmoedigheid is een verdwijnactiviteit. al wat je te zeggen hoeft is dat het uitstekend gaat. het maaiveld werkt met internaliserende krachten. met het ondergraven van uitspraken werd stilte gevormd als een residu van eerder.

en dus werken we langer dan dat het klimaat zich volhoudt en stemden we in met de bepaling van we als een op een gezamenlijk doel gerichte samenleving. liever dan te betwijfelen de opgezette levenloze doelstellingen vertoeven we in het behouden van onze afgeschermd levensstijl. het is ook niet eenvoudig, zich af te breken tot een menselijk dier en op te merken dat we bestaan op een zich voortdurend omwentelende aarde. met bezit heeft bestaan weinig te maken. we dienen overboord te gooien de idee dat we varen op een gezamenlijk schip. het hele leven is een strijd om inspraak. de uitspraak van onze doelstellingen is geen afspraak, maar een zich wisselend geheel van ook botsende belangen.

jouw doelstelling is geworden tot het zoeken naar gemeenschappelijkheid. je gebruikt vaak het woord we om te doelen op de soort mens, al huis je in het besef dat verdeel en heers een leidend beginsel is van macht. je koestert de half verborgen hoop van vereniging en je draagt mee de angst voor een totalitaire toekomst.

het botst voortdurend, stelling te nemen. ook jij hield de constituerende twijfel niet vol en versmoorde je onrust die ook maar leven was. je verbond je persoonlijke ambities aan het worden van we. jeugdromen. dit alles werd bijgesteld met het verzamelen van teleurstellingen.

momenteel verblijf je in de gedachte dat enkel de mensen die op de aarde wonen jouw mensen zijn. het bepalen van de rand. je koppelde je los van antropocentrische wereldbewoners. ook is dat een gevolg van aan de verliezende kant te staan.

al ga je zelf ten onder, het enige wat rest om een toekomstige designerplaneet te bestrijden is het je richten op die groep mensen die geloven in de aarde als oorsprong en toekomst. misschien is het tijd de blik af te wenden van een leiderschap dat vervreemd is van aarde en enkel thuis is in het bepalen van waarde. we leven in een permanente staat van oorlog. alles danst rond wreedzame stellingname.

er heerst geen diepte in het afgeleide zien. je hoeft hoger te klimmen en dient terug aan te knopen met het ontknopen. je neemt een aanvang met het voorbijgaan en houdt je nog en nog als het riet. je zou kunnen afspreken je vleugels enkel nog uit te slaan op die dagen dat de lucht weegt naar overzijde, maar je staat gegoten stil gevormd uit onderkomen en ondergaan. de steden waarin je handen dragen zijn uitdeinende randen grijs. je zou kunnen beslissen niet over zich verbouwende sporen je te slepen langsheen drooggelegde boten modderdijken.

ontwaken. de zon zien waar het warmer is. huizen in de rusteloosheid van veranderen en muren omgeven met verstilde richting. je hoeft met de gelatenheid van gaan een boom te schilderen. het licht vergt een verloren gemaakte aanwezigheid. er werd gedacht aan vorm te geven het neerhalen van de figuratie die zich ontwikkelde uit het oprakelen van eerder. eerder is ook een reservoir van gehanteerde grondstoffen en bouwstenen. rondom de figuratie heerst de kadrering van de zoektocht naar stilte. de stilte is een fenomeen dat ook verkregen kan worden met het overlap plegen, als raadplegen, tussen voelend denken en neerdalend zien. zeldzaam schuilen de fragmenten weg in een zich ontsluitend geheel.

er is geen straat meer, hier, die naar nergens gaat. de bepaling van het oppervlak met doeleinden voltrekt zich met het omringen van zonnestrallen. de koelte die ontstond uit onze onwederkerige blik laat ijzeren sporen na. je ging door het landschap als een zonderling en liet je houten tekens na langsheen verlaten landwegen. om niet gezien te worden droeg je van ochtendmist grijze kledij.

er zijn geen hoeken meer waarin je vallen kan. langs de wegen zijn de wegen onstil. het gebergte is veraf als van waar je kwam. de woorden die men je werpt zij bevatten geen betekenissen waarin je schuilen kan. de stad is overvol van zoekers en van blijvers en overal zijn voertuigen. ze grommen als ze stilstaan ook. het lijkt alsof je nergens woont, maar huist tussen muren met opschriften. de terugtocht ligt onvoltooid als stenen vast. gegoten raakt de overzijde. onnavolgbaar gaan je vanuit eerder woorden weg van deze stad. je hoofd klimt op tot een hoogte waarop de horizon een kantlijn is.

wat we mee dragen is afzondering. gelaten slaat hoop ramen in de overkant. we zijn met veel, we drinken dageraad. het innerlijk gebergte is een gevolg van het stapelen op breuken.

het houden van omwegen waait zich uit. de activiteit is rond gaan in het zijdelingse spel van akkoorden en afwezigheid, opgaan in de actieve deelname van het afzijdig en voor goed versplinterde geheel. de verrijzenis van weerstand schuilt in het spraakvermogen weg.

het schuilen in de omvergewaaide hutten bracht een tijdelijke redding. de getijdelijkheid van het landschap wierp grond onder het bestaan van dagen langs zij de stroom die ging en ook in jou

de liederen zong die we stilte noemen. zachtaardig schoot het groen weer uit de kiemen op. licht verlangen. de rondom rand van stad ligt uitgeslepen zichtbaar in het grijs van weer een dag. je hebt met behavende handen de onrust aangeraakt in je gelaagd van zien hoofd dat ook lichaam is. daar het een verdwalen is, omzeil je de uitspraak met barende ogen breed als zicht.

het was vroeg licht in je hoofd en je maakte ietwat onbeholpen een wandeling in de huizen straten rondom de stad. dat doe je vaker, om uit te zien naar kansen, om uit te zien naar lucht. in een blauwwitgeel licht hing de lucht deze ochtend. op het plein stonden er vier mensen te wachten op een bus. naast de ingang van de kerk lag een verfrommelde krant van gisteren. vervolgens stond je tussen anderen en verzong je redenen om huiswaarts te gaan. je dronk er veel koffie en voerde er gegevens vanop documenten op een computer in. soms keek je zijwaarts en zocht je een fractie van een beeld van buiten op. daar lag alles voor stalling volgebouwd. er liepen zeven grote wegen op het oppervlak van de groeiende gemeente. bijna overal heerste op dezelfde uren dezelfde stilstand die ontstaat in beweging.

je reisde in het landschap dat je tekende toen je je verlaten voelde en voelde. er waren bloeiende wouden en er hing een weerklank van terechte doelloosheid in het loof. toen je als een losgeslagen beuk wandelde werd het avond en verzamelde zich de afwezigheid van het licht. je zong een lied waarvan een versie in de hitlijst stond. je nam voorzichtige passen, maar het landschap wijzigde zich niet. je ging ook veel te traag en te bedrukt met overal het richting zien en overal de wegen, overal het wegen. in de rugzak die je met je mee droeg schuilde een boek dat je op berekende tijdstippen ter hand nam. dan las je wat voor aan een mug of aan een kever. het landschap wijzigde zich niet. van willen wouden bleven je omcirkelen. misschien wel ging je dieper het gebergte in. misschien wel ging je dieper het omliggende bos in als boom die stapt. ergens verloor je jouw wortels, bij een stroom, aan een brug of in een winkel.

het is de ruimte in het alfabet die onrust zaait. je leest de ochtend nog na en zit op de rand van het huis waarin je woont. de deuren zijn dicht, de ramen gesloten. binnen hang je de mens uit en vorm je zijdelingse sporen met het maken van tekeningen. je tekent altijd als je niet weet wat doen. dan maak je vlekken en vorm je structuur. zo geef je de tijd een functie en raak je onrakende gedachten aan die iets omcirkelen dat kernachtig lijkt als de onbestaande middag. lokale fenomenen. met lijnen dan ontvouw je geen dromen maar een quasi werkelijk gebeuren. er heerst de voortgang van en het uitschakelen van associatie. naarmate de tijd in dit kleven zich vorderde werd het uitstellen van de figuratie belangrijker. het uitblijven van de figuratie. ook is dat een veruitwendiging van machteloosheid.

in de kamer komen rond het middaguur, waar het bed staat, en zich afvragen hoe de dag door te komen alsof de dag een tunnel is met op het einde een licht dat gaande en draaiend houdt. andere, blauwe, kledij aan te doen en op één been te gaan staan, zonder de nadruk te leggen op de voortgang van vergankelijkheid, of zonder de leegte van het besluide moment aan te stippen. met je linkerarm wijzen naar het venster en het licht laten binnen sijpelen in je verstomde hoofd dat muren maakt. vooruitgaan in het omringen van de ietwat eeuwigheid met het neerschrijven van kantlijncommentaar vormt geen valscherf voor tijdens de vlucht. met volle kracht vormt zich zee en onder je.

de onrust smaakt naar onbelegd oud brood en laat zich moeilijk weg drinken. je drinkt ook voornamelijk water en dat drinkt louter aarde weg en dat eet je te weinig. je leeft midden in de wereld. je statussen de mensen. je spreekt niet veel.

het lente worden geeft weer diepte aan de overtocht. we staan dan als planten naar de zon gericht. het geeft naklank aan het vergankelijke ogenblik. je kent en voelt het landschap waar je mens en geworden bent. je kennis schuilt in tot zijkant gemaakte ervaringen. gisteravond zag je opnieuw een vallende ster en vroeg je je af waarom we niet voortdurend stil staan bij het rondhollen op een zich omwentelende planeet in een uitdeinende wat we noemen ruimte. verbrokkeld licht onze blik in verhalen en in de mist die het daglicht werpt. het licht en de vaker nog bewolking werpt ons neder op de aarde. meer nog is de constructie van de wereld en van hoe de mens, verdeeld, zich vordert de mist die ons ontnemt het dwingende en het rust gevende van de onzekere werkelijkheid.

gister was je sprakeloos van in te zien en uit te dragen. je stapte rondom de heuvel en bleef stil. je klimt nog zelden, maar je vleugels ontsieren niet de lucht. het lijkt alsof je leeft op gestapelde woorden en jezelf opnieuw verzamelt in wat rest na een lied. je draagt wel enkele betekenissen over, maar je vleugels ontsieren niet de lucht. er heerst een soort diepe onrust die zich plooit omheen wat nagelaten is van het licht.

daar je wil niet werelds is verblijf je tijdens werkuren gemaskerd in een onbestemde ruimte rakend. zo vordert de tijd en ruil je verlies met ervaring in. je spreekt niet uit daar jouw aanspraak op de rand stilzwijgend is als wolken en trefzeker als een boom.

vervolgens rond de dingen en de kern van dingen zich bewegend, en wat dat zeggen wil. de rand van het woord duidt op het gewichtige van gaan en het, met spraak, omlopen. zich manoeuvreren in zich wisselende ruimtes en te doen alsof men stand houdt en staande is. bestaan vergt van handelen een focus op lijnvorming, al huist in het begrijpen van richting de veelheid van hervaring.

ontwaken met de weerklank van onmogelijke doelstellingen. door openliggende straten stappen en zeggen dit is een stad van wensen. de meerderheid vervoert zich met vervuilende wagens, ook daarom klinkt jouw stem verlaten stil. jouw doelstellingen verplaatsen zich niet, maar liggen geworteld in het gelaagde en belaagde zijn. ze ontstonden reeds in de afzonderlijkheid van inspraakloos uit te spreken een zijdelings denken dat je tot centrum maakte van je mateloos zien. betekenis is geen individueel proces. verzinging danst rond dezelfde sferen van receptie. een bepaald onbepaalde wisselwerking.

problematisch is ook de naklank op eigenzinnigheid in het aanzetten tot consumptiepatronen, temeer daar deze druk en nadruk op individualisering ook gevolgen had en heeft voor het politieke besef dat vermorzeld ligt onder een al te letterlijk begrip van eigenzinnigheid. in de omgang met taal ligt wel een eigen begrijpen besloten, maar steevast hecht zich dit begrijpen aan een gemeenschappelijke grond. elk woord gaat lagen aanwijzingen terug. verwijzingen naar de gemeenschappelijkheid vinden we ook in de onuitgesproken voortgang. misschien denkt men: alleen ik wens op te houden, dus ik doe maar verder. ook zorgt het voor vers licht, de voortgang, een dageraad aan herkansberekening.

onze schimmen maken andere vormen. dat is onze werkelijke afdruk. het doek is niet het doek is niet een achtergrond. er gaapt een koor de voorgrond in. er zijn geen stoeltjes aanwezig. wat kijkt is het licht. het licht is niet wat je ziet als je de lucht aanhoort. het is een randfenomeen dat beslissend werkt. we zijn niet echt. er staat tussen ons geen taal van niet aan te raken. onze schimmen slaan andere dansen op het doek. het doek is niet de overtocht.

ochtenden. de stilzwijgende handelingen herhalen en geen rust vinden tussen gemaakte muren en gemaakte beloftes. wat echt is, is de vervreemding die rond dobbert als terechte eenzaamheid. deze apartleving gaat mank van het werpen met commentaar. veelal huist men in de orde van na te lopen een eenvoudig doel. men ziet de verbondenheid over het hoofd en men schermt met schermen en een selectief sociaal speelveld.

de weerhaak van de vordering laat de beweging half zich bot vieren. het verbrokkelen van en of herinneringen is een activiteit die gericht is op gericht zijn. zelden spreek je nog met de voortgang van licht wegende ogenblikken. gruis maak je van al het opgestapelde zien.

er is niet de verwachting aan meer gezamenlijke tijden. van achteren in jouw hoofd ruist het verzoeken van stilte vorm te geven met een landschap half aangeroerd. er gaan halfzinnen rond op deze dag die zich met omlegging verzamelt. wat je schrijft als er geen lezers zijn. uitlopers van de stilte, vereffeningen van de tijd die overal een duwen is. rusten in de tussen voortgang nagelaten beelden die als bergen zijn en lucht benaderen.

voor het zich vervloeiende ochtend worden noteer je woorden die niets dan het kleine en alles vertalen in onaanraakbare tekens waarmee gepoogd wordt aan te halen de top van een gaande ervaring die je eerder aanvoelde als een blad papier. het was middag toen maar het licht geurt gelijkaardig en de stilte die omringend werkt en afrondt het spreken is net als die keer een overtollig deken dat ontdekken mogelijk maakt. het zien ontzuivert zich onder straatlicht dragende wolken. je veruitwendigt een tijdstip en draagt je weten weg in teruggetrokken handelingen die zich bewegen omheen een gestolen vergankelijkheid. je meet de tijd weg in circulaire uitspraken die je op weg helpen bij het doorheen dit leven sluipen met weer zin en verwachtingen.

het schuiven van het zich schijnbaar vertragende licht ontbleekt het aanzicht op de fragiele tijdelijkheid. je huisvest je maatschappelijke twijfel weg in latente lagen van bestendigde eigenheid en draagt vaak het gelaat van een vermomd opstapelend persoon.

arbeid en geldigheid. het werd weer ochtend. in de kieren van wat rest van wat verloren ging vinden we onze gewoonte terug ongeremd aan te schuiven. het participeren in en aan de wereld vraagt verlies. het is een spel, de schijn op te houden, zich te verblijden met de bepaling van cijfers. een rol te spelen van een rol te spelen. diep klauterende wolken hangen in het vernauwde landschap.

over het leven schrijf je niet veel zinnen meer. het begrip schuilt weg in een eigenzinnige ervaring en de dagen zij vouwen zich naadloos om. het licht van eerdere betekenissen tracht je niet op te roepen. voortgang maken met van eerder een uitgehold zien dat stapelt en wringt en zich met zich ontvouwt. het was een langzame tocht. je maakte muren duren eindigheid en tekeningen van stof waarvan je dacht dat het te slapen lag. lijnvorming drijft aan het knoperige staan dat kloven slaat als spreken en in golfbeweging vloeiend gaat. de overtocht. het zingen met de twijfel als de klank van luister.

belangeloos verloren gelopen in de feitelijkheid van voort gaand daglicht. steunend op de in stilte verwezenlijking van het zelf vormt zich de vastheid van observeren. je drinkt even geen koffie en houdt je stil. rond te gaan in het verwevende wandelen. het is hier en daar avond. er kruipen kevers op het pad. de bepaalde besluiteloosheid vormde het landschap om. onvoltooide woorden drijven boven in het ondergelopen zien. het gaat niet voorbij. het duren

van het duren blijft duren.

de rand begrijp je als het zijdelingse karakter van in een sprekende menszee te staan die zich rondom andere begrippen schijnt te organiseren in het vooruitzicht op een hernieuwde catastrofe. de slaap begrijp je als de vrijheid en de vrijheid slaapt wanneer je wakker bent en bent.

een dag beschouw je graag als een niet goed begrensd moment dat gekenmerkt wordt door de openheid van licht en de afwezigheid van duisternis, die overtollige schaduw is.

ontwaken benader je graag als spreken met stilte en spraakvlekken maken in geleidelijkheid van een terugkerend zien.

maar je hebt niets meer te zeggen, dat had je te zeggen. je viert de afwezigheid en je verblijft in de onrust van onspraak. je weet niet meer wat mede te delen. het is dat je eerder nog sprak dat je altijd spreken zou van verandering. het is dat je het nog had over de permanentie van uitdrukking. maar op het wereldtoneel besta je niet. jouw stem klinkt nog te diep voor stilte.

je ziet niet meer de overzijde. er slaapt iets diep. meermaals benoemde je de oeverende randen van jouw zien. je schreef houten zinnen die nog leefden en ogen droegen. voortgang zei je. je weet even niet meer hoe. het is je onbekend hoe lang even duurt. je accumuleert gebrek en spreekt een weinig namen nog uit met inademing. wat zou je moeten mogen schrijven. het is niet zo dat je verloor een klankbord. dat en ontbrak je steeds. jouw woorden waren te dadend of lagen schijnbaar onbeduidend weg in lagen.

je hoeft niet meer vorm te geven aan wat raast naast stilte. je verdagen doe je droef van gezien te hebben, gevoeld te hebben, geliefd te hebben met de muren van zwijgkracht. dit en is jouw wereld niet.